

Probudila mě meluzína noční sněhové vánice.
Přistávaly vrtulníky.

Přišla sestřička a něco mi přidala do kapačky.
Usnula jsem. Ta meluzína...

Nevím, jak dlouho jsem spala. Dní? Nocí?

Když jsem procitla a uvědomila si, že jsem v nemocnici, chtěla jsem si sednout a vstát. Nešlo to. Všude plno hadiček a na prstu mě zlobil nějaký kolíček na prádlo.

Přišla sestřička, vlídně se usmála a vysvětlila mi, že ten „kolíček“ nesmím sundávat.

Byl podzim 2002.

Pořád mě budil ten „kolíček“. Byl den a noc a den a...

Měla jsem žízeň. Byl tam bratříček. Potíral mi rty tampónkem s citrónovou příchutí. Říkal, že nesmím ještě pít, že musím ještě na jednu operaci. Byl hodnej. Opět jsem usnula...

Probudily mě paprsky slunce a já koukla do velkého okna s výhledem na zasněžené hory. A o parapet se opíral muž a měl vlídný a neuvěřitelně krásný úsměv na tváři.

Pan doktor Wikipiel. A klidným hlasem řekl „vy žijete!“ Byl šťastný.

V tu chvíli jsem si začala uvědomovat, co se stalo. Klidně a se zdravým nadhledem mi začal pan doktor vysvětlovat, že jsem přežila průstřel močového měchýře, levého hrudníku a tenkého střeva. A že mám velmi silné srdce. Málokdo by to prý přežil. Sedl si ke mně a já mu děkovala, že mi zachránil život. Pak jsme si povídali a smáli se. Že jeho prarodiče pocházejí z Moravy a že je moc šťastný, že žiju. A drželi jsme se za ruce a já opět usnula...

Museli mi vzít slezinu, ta byla prej napadrtá, kus střev a přešit močový měchýř. A museli mi dát i drenáž do žeber, aby držela pohromadě. No páni. Já si tady lebedím s hadičkami a vývodem střev. Je to žůžo. Nemusím chodit ani čůrat ani na velkou. Kochám se výhledem na innsbrucké hory. Jo, to bylo fajn.

Přišla realita. Nejen bolesti a různá pooperační vyšetření, ale uvědomění si, že mě chtěl zabít. Proč?

Já si jen chtěla udělat státnice z němčiny na Innsbrucké univerzitě. Poslal mě s naší tvorbou podílet se na výstavě otevření nové radnice v Modřicích. A když jsem si po úklidu té výstavy chtěla odpočinout, tak mi volal, že musím hned přijet.